

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 2Co/196/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312216434
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Libantová Medvecká
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4312216434.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v právnej veci v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o. so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: XX XXX XXX, zastúpený Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: XX XXX XXX, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 7C/357/2012-97 zo dňa 01. júla 2014, o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Nitra č. k. 7C/357/2012-119 zo dňa 22. septembra 2014, takto jednohlasne

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **z r u š u j e** a vec **mu**
v r a c i a na ďalšie konanie.

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **z r u š u j e** a vec **mu**
v r a c i a na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa po prejednaní veci na pojednávaní zamietol návrh navrhovateľa podaný dňa 28.09.2012, ktorým sa voči odporcovi domáhal zaplatenia sumy 125 eur ako náhrady škody a sumy 363,27 eur ako nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Levice sp. zn. 12Er/744/2010.

Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1., § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z.

o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 01.01.2013, § 41 ods. 2 písm. d), § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov. Z exekučného spisu súd prvého stupňa zistil, že navrhovateľ podal dňa 19.07.2010 návrh na vykonanie exekúcie vo forme spísania zápisnice pred JUDr. Rudolfom Krutým, súdnym exekútorom. Súdny exekútor podal dňa 23.09.2010 na Okresný súd Levice žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Vec bola vedená na Okresnom súde Levice pod sp.zn. 12Er/744/2010. Exekučný súd svojim uznesením zo dňa 14.10.2010 č.k. 12Er/744/2010-10 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Odvolací súd svojim uznesením zo dňa 30.12.2010 č.k. 15CoE/436/2010-25 uznesenie exekučného súdu zo dňa 14.10.2010 č.k. 12Er/744/2010-10 potvrdil. Následne exekučný súd svojim uznesením zo dňa 23.08.2011 č.k. 12Er/744/2010-37 exekúciu zastavil. Súd prvého stupňa mal za to, že návrh navrhovateľa nie je predčasne podaný. Uviedol, že navrhovateľ sa domáhal škody za nesprávny úradný postup z dôvodu, že k rozhodnutiu súdu o žiadosti na vydanie poverenia nedošlo v zákonnej 15 dňovej lehote, resp. primeranej lehote ako aj preto, že exekučný súd skúmal opätovne právo navrhovateľa na zaplatenie dlhu v časti istiny bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup. Následne súd skúmal či v danej veci sú splnené všetky predpoklady zodpovednosti za škodu, a to protiprávny úkon, vznik škody a

príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody. Súd poukázal na to, že v danej veci bolo exekučné konanie začaté spísaním zápisnice pred súdnym exekútorom, ktorého si oprávnený vybral, dňa 19.07.2010. V zmysle ustanovení Exekučného poriadku je preto na uvedenú vec potrebné aplikovať ustanovenia Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.06.2010. To znamená, že lehota na vydanie poverenia ustanovená zákonom na 15 dní neplatí ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d) exekučného poriadku v znení účinnom do 31.05.2011 uvádza ako exekučný titul "vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmiere nimi schválené", pričom podľa názoru súdu uvedené ustanovenie aj v tomto znení je správne aplikovať aj na rozhodcovský rozsudok, ktorý v danej veci bol exekučným titulom a preto v danej veci lehota 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí. Vo vzťahu k porušeniu povinnosti exekučného súdu písomne poveriť súdneho exekútora vykonaním exekúcie do 15 dní od doručenia žiadosti mal súd vykonaným dokazovaním kópiou exekučného spisu preukázať, že medzi podaním žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 23.09.2010 a

rozhodnutím exekučného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia dňa 14.10.2010 síce uplynula určitá doba, počas nej však exekučný súd nebol nečinný, keď skúmal formálnu a materiálnu stránku vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku, ktorý v danej veci bol exekučným titulom, a keď dospel k záveru, že tento trpí nedostatkami, na základe ktorých ho nie je možné považovať za materiálne vykonateľný exekučný titul, žiadosť o udelenie poverenia zamietol. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že nesprávny úradný postup exekučného súdu v dôsledku porušenia povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, či v dôsledku nečinnosti orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, nezistil. Postup exekučného súdu bol v súlade so zákonom, keď rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia dňa 14.10.2010. Nakoľko v danej veci bolo rozhodnuté o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, je uvedená lehota primeraná, vzhľadom k zložitosti veci a závažnosti rozhodnutia exekučného súdu. Otázkou nesprávneho úradného postupu súd riešil vyššie. V súvislosti s tvrdením navrhovateľa, že súd postupoval so zbytočnými prietahmi, súd konštatoval, že prípadné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty automaticky neznamená postup súdu so zbytočnými prietahmi. Ďalej uviedol, že pokiaľ nie je preukázané splnenie prvého, základného predpokladu zodpovednosti za škodu, a to protiprávny úkon, nie je potrebné skúmať ďalšie predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu, teda vznik škody a príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody, nakoľko vznik škody, ako zmenšenie majetku poškodeného je predpokladom zodpovednosti len ak škoda bola priamo a nesprostredkovane spôsobená výlučne konaním (opomenutím), ktoré bolo vo vzťahu k zmenšeniu majetku poškodeného rozhodujúce, to znamená, že ak nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, majetok navrhovateľa sa nemohol zmenšiť. Dodal, že tvrdenie navrhovateľa o vzniku škody vo výške 125,- eur postupom exekučného súdu, v konaní preukázané nebolo. Pokiaľ ide o nárok navrhovateľa na nemajetkovú ujmu uplatnenú podľa § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. súd uviedol, že nárok na nemajetkovú ujmu nie je automatický vo vzťahu k porušeniu práva, ale predpokladá objektívne zistenie, že samotné porušenie práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. V nadväznosti na vyššie uvedené, pokiaľ súd konštatoval, že nesprávny úradný postup exekučného súdu nezistil a rovnako ani vznik škody na strane navrhovateľa v konaní preukázaný nebol, nebolo dôvodné, aby sa zaoberal uplatneným nárokom navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, keď pre rozhodnutie o priznaní práva na

nemajetkovú ujmu je základným predpokladom vznik ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku z dôvodu, že navrhovateľ mal v konaní plný úspech, ale nepriznal mu náhradu trov konania, pretože si žiadne neuplatnil.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote navrhovateľ odvolanie. Odôvodnil ho tým, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ďalej namietal, že súd rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného

práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. Súd svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné.

Súd vytvára konštrukciu, podľa ktorej je nárok navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy anulovaný značnou nedôveryhodnosťou údajov. Súd nemôže založiť odôvodnenie o zániku nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom na nedôveryhodnosti údajov. Navrhovateľ nemal k dispozícii súdny spis exekučného súdu, a tak mohol niektoré skutočnosti len usudzovať a to podľa sekundárnych prejavov, ktoré mali v realite. Preto aj ako dôkaz označil exekučný spis a žiadal, aby boli použité v ňom obsiahnuté listiny. Súd nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku

konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného.

Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory. Štrasburský súd tiež uviedol, že dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote. Záverom uviedol, že navrhovateľ nechápe, aký môže mať na výsledok konania dopad skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom. Ide o prejav nesústredenej činnosti súdu, kedy súdy vyhodnocovali aj také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli.

Ďalej namietal, že súdu prvého stupňa predložil Znalecký posudok č. 1/2014 o výške vzniknutej škody, pričom súd nevykonal dostatočné dokazovanie jeho oboznámením. Zo znaleckého posudku totiž jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli navrhovateľom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. K predloženiu znaleckého posudku uviedol, že jeho vypracovanie bolo veľmi zložitý, pričom jeho vypracovanie navrhovateľ zadal ešte dňa 01.03.2012. Skutočnosť, že vypracovanie tohto posudku trvalo viac ako rok navrhovateľ nevedel ovplyvniť, teda mal za to, že ide o objektívne dôvody. Podľa názoru navrhovateľa boli preukázané všetky podmienky pre vznik nároku na náhradu škody.

Záverom namietal, že navrhovateľ pred začatím pojednávania v danej veci podal návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR. Teda súd prvého stupňa bol povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa uložil navrhovateľovi povinnosť v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v sume 20,- eur, ktorý vyrubil podľa položky č. 7a sadzobníka súdnych poplatkov, zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v platnom znení s poučením uvedenom v odôvodnení, že ak sa poplatok v určenej lehote nezaplatí, bude ho súd vymáhať.

Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že neobsahuje podstatnú náležitosť tohto druhu rozhodnutia a tým je odôvodnenie. Podľa položky č. 7a sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za návrh na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Ako vyplýva z tejto definície spoplatneného úkonu, spoplatneniu podlieha len podanie návrhu na náhradu škody. Spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod. Podľa ustanovenia § 18ca zákona o súdnych poplatkoch z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. V danom prípade bol návrh navrhovateľom podaný pred 01.10.2012, konanie teda začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z. z. a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.09.2012. Do 30.09.2012 bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. Na základe vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa aj napadnuté uznesenie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa § 212 ods. 1 OSP, prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok ako aj napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa je potrebné zrušiť podľa § 221 ods. 1 písm. f), h) OSP a vec mu vrátiť na ďalšie konanie podľa § 221 ods. 2 OSP.

Podľa § 221 ods.1 písm. f) OSP súd rozhodnutie zruší, len ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podľa § 221 ods. 1 písm. h) OSP súd rozhodnutie zruší, len ak súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Konanie a rozhodovanie všeobecných súdov sa uskutočňuje v predpísanom ústavnom a zákonomnom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvôľu v ich postupe, pričom vylúčenie svojvôle sa zabezpečuje viacerými prostriedkami, vrátane ich povinnosti svoje rozhodnutie odôvodniť. Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje účastníkovi konania posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní o veci samej. Odôvodnenie rozhodnutí tvorí v tomto smere súčasť spravodlivého súdneho procesu a zodpovedá základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. ústavy a čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I ÚS 226/03) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

V danej právnej veci odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa neodôvodnil svoje rozhodnutie v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 OSP, týmto svojim postupom odňal účastníkovi konania možnosť konať pred súdom, keď jeho rozhodnutie je zmätočné

a nepreskúmateľné pre absenciu dôvodov, zároveň súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav veci.

V danej právnej veci sa navrhovateľ podaným návrhom od odporcu domáhal náhrady majetkovej škody v sume 125 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 363,27 eur, ktorá mu mala vzniknúť

v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Levice v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 12Er/744/2010, spočívajúceho v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote 15 dní. Podľa názoru navrhovateľa exekučný súd bol nečinný viac ako 197 dní.

Z obsahu exekučného spisu Okresného súdu Levice vedeného pod sp. zn. 12Er/744/2010 vyplýva, že exekučné konanie v predmetnej veci začalo dňa 19.07.2010, kedy bol spísaný návrh na vykonanie exekúcie pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došla Okresnému súdu Levice dňa 23.09.2010. O žiadosti o udelenie poverenia súd rozhodol uznesením č. k. 12Er/744/2010-10 zo dňa 14.10.2010, ktorým žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého so sídlom v Bratislave, Záhradnícka 60, o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 03.08.2010, doručenú tunajšiemu súdu dňa 23.09.2010 zamietol. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 03.03.2011. Proti tomuto uzneseniu podal oprávnený odvolanie, o ktorom Krajský súd v Nitre rozhodol uznesením č.k. 15CoE/436/2010-25 zo dňa 30.12.2010 tak, že rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Oprávnený odvolanie následne zobral späť. Následne Okresný súd Levice uznesením č. k. 12Er/744/2010-37 zo dňa 23.08.2011 exekučné konanie zastavil. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 19.09.2011.

Podľa § 103 OSP, kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 OSP, ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví. Ak vec nespadá do právomoci súdov alebo ak má predchádzať iné konanie, súd postúpi vec po právoplatnosti uznesenia o zastavení konania príslušnému orgánu; právne účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania zostávajú pritom zachované.

Zo spisu súdu prvého stupňa vyplýva, že súd si dal zo spisu sp.zn. 9C/104/2013 vyhotoviť kópiu žaloby spolu s kópiou exekučného spisu sp.zn. 12Er/744/2010. Z predmetnej

žaloby je zrejmé, že navrhovateľ sa domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy proti totožnému odporcovi za nesprávny úradný postup z titulu nedodržania zákonnej lehoty a to nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, v ktorom sa domáhal zaplataenia majetkovej škody v sume 1.759,33 eur, ktorá predstavuje náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá nemôže byť už viac priznaná a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom. Žaloba bola Okresnému súdu Levice podaná dňa 28.09.2012.

Súd prvého stupňa sa v napadnutom rozhodnutí nevysporial s relevantnou otázkou, či má podľa § 103 OSP splnené podmienky konania, pretože na tieto musí prihliadať ex offio počas celého konania.

Z obsahu spisu je teda zrejmé, že navrhovateľ podal návrh na začatie konania aj v obdobnej veci na Okresnom súde Levice sp. zn. 9C/104/2013 (č.l. 31 až 38 spisu), ktoré má rovnakých účastníkov ako v predmetnom konaní vedenom pod sp. zn. 7C/357/2012: POHOTOVOSŤ, s.r.o. - navrhovateľ a Slovenská republika - zast. Ministerstvom spravodlivosti SR - odporca, rovnaký predmet konania - navrhovateľ sa domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy a najmä navrhovateľ svoje právo odvodzuje z rovnakých skutkových okolností a to z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Levice 12Er/744/2010 (EX 10302/10). Bude preto úlohou súdu prvého stupňa, aby skúmal, či sú dané odstrániteľné, resp. neodstrániteľné podmienky konania, na ktoré je súd povinný prihliadať počas celého konania, a ktoré majú za následok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť podľa § 104 ods. 1, prípadne vec postúpiť inému orgánu.

S poukazom na vyššie uvedené podstatné dôvody odvolací súd napadnutý rozsudok, ako aj napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. f), h) OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní súd prvého stupňa opätovne rozhodne v naznačenom smere a zároveň svoje rozhodnutie aj relevantne odôvodní v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 OSP.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.